

и въ Московското техническо училище. Настоятелството опредѣлило тия стипендии за пансионери отъ Южно-славянския пансионъ на Т. Н. Минкова въ Николаевъ, свършили курса на тамошното реално училище. „Освенъ това петтима българи били опредѣлени въ Одеското юнкерско училище и Московската юнкерска школа и двама малолѣтни българи — въ Полатвската военна гимназия. . .

Между това презъ страшната и сѣдбоносна 1876г. се започва бѣгство на българи въ Одеса въ голѣмъ брой. . . Срѣдствата на Настоятелството не стигали, за да посрещне нуждите на тия, останали безъ нищо, бѣжанци. Въ помощъ на настоятелството въ тоя случай се притекли С.-Петербургския и Московския Славянски комитети, отъ които всѣки изпратилъ по 5000 рубли. А редакцията на „Московския Вѣдомости“ изпратила събранитѣ отъ първа подиска 3000 рубли. 25 момичета и 7 момчета, деца на пострадали българи, доведени въ Одеса, били настанени чрезъ залѣганията на Настоятелството въ разни учебни заведения, арестувани отъ турскиѣ власти и безъ въ каква вина затворени въ тъмница български учители, по ходатайство на настоятелството предъ руския посланикъ въ Цариградъ, графъ Н. П. Игнатиевъ, били освободени и върнати по мѣстата имъ.

Въ „Приложеніе къ бошюръ“ читателятъ ще намѣри „Спискъ на българскитѣ и сръбски урожденци, получили образование въ Русия отъ 1854 до 1870 г., постѣпили въ учебнитѣ (руски) заведения съ посрѣдничество на Одеското българско Настоятелство“, или пъкъ получили отъ него пособия за следване, както и „Спискъ на българскитѣ девици, получили възпитание, или сега възпитаващи се въ Русия, които сѣ постѣпили чрезъ Одеск. Бѣлг. настоятелство. Ние съжалеаваме, че по измѣреностъ на мѣстото ни тукъ не можемъ да предадемъ тоя спискъ, за да се види, какви огромни услуги е принесло Одеското българско настоятелство на дѣлото на народното ни образование въ една епоха, когато се опредѣляха сегнитѣ на българския народъ. Въ първия спискъ се изброяватъ 233 имена, отъ които всички, съ изключение на 10 души сърби, сѣ имена на наши сънародници, повечето отъ които принадлежатъ къмъ най-заслужилитѣ на отечеството духовни лица, учители, книжовници, лѣкари, юристи, военни, техници и пр., подвизавали се и на общественото и политическо поприще. Това сѣ все стипендианти или на руското правителство, или „славянофилски“ (на Комитетитѣ), или на частни благодетели. Достойно за забелязване е, че двама отъ тѣхъ — *Витановъ Витанъ* и *Каланджъ Павелъ* — сѣ били стипендианти лично на са-